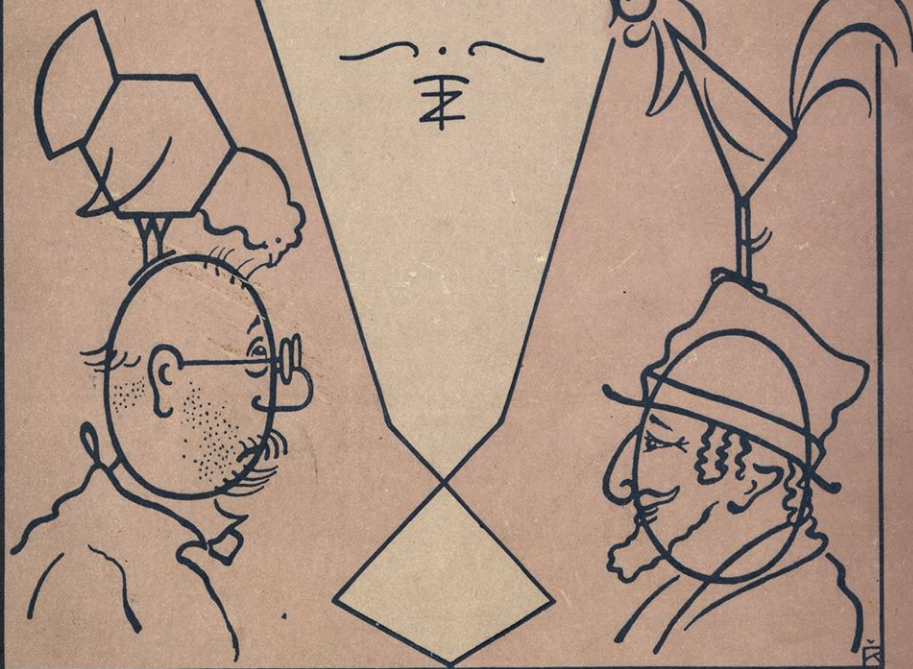

Mali risar

Založila
Tiskovna založba
O. P. Z. Z. O. Z.
v
Mariboru

— Tisk Mariborske tiskarne —

II 1664

95539

Mlademu bravcu!

Tiček gnezdo si gradi

Mala deca se uči.

Ko pa tiček vse opravi,

poje, leta po dobravi

Če si že dovršil delo,

pozabavaj se veselo!

Gledaj, čitaj, riši malo,

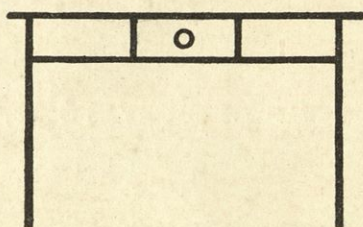
pol zares in pol za šalo!

Našim malčkom poklanjata

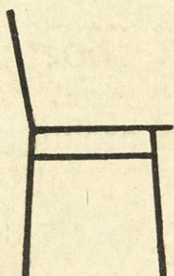
strica Božo in Makso

Mali risar.

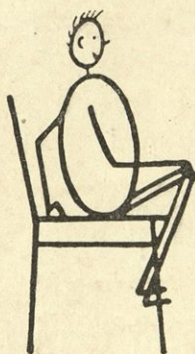
Kar brez pluga je orač,
kar brez malhe je berač,
kar brez šila je čevljarček,
to brez mize je risarček.

Hitro mizo si napravi,
zraven pa še stol pristavi.

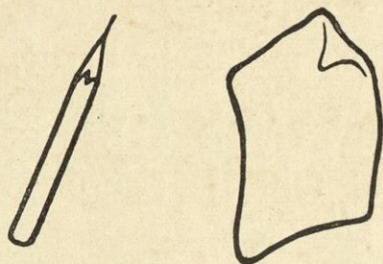

Lepih črt le par naredi —

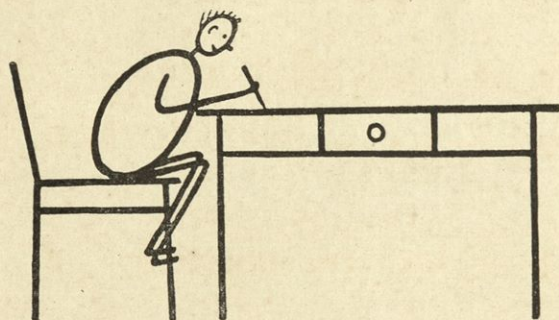

viš, tu stol je! — Nanj mi sedi!

Žabe le regljajo v luži —
vsakdo se orodja služi.

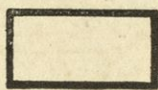

Svinčnik in papir v roké,

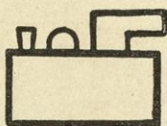

pa gotov je atelje!

Lahka ti bo v šolo pot,

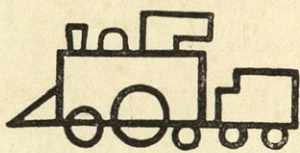
če poznaš četverokot!

Dimnik zgoraj nanj postavi,
zraven streho mu postavi,

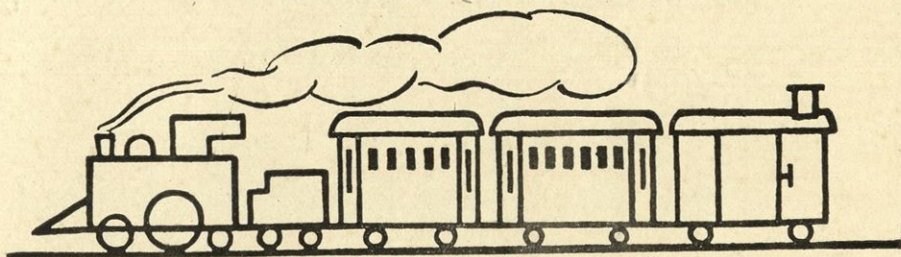

spodaj pa še kroge tri —
glej, že parni stroj drči.

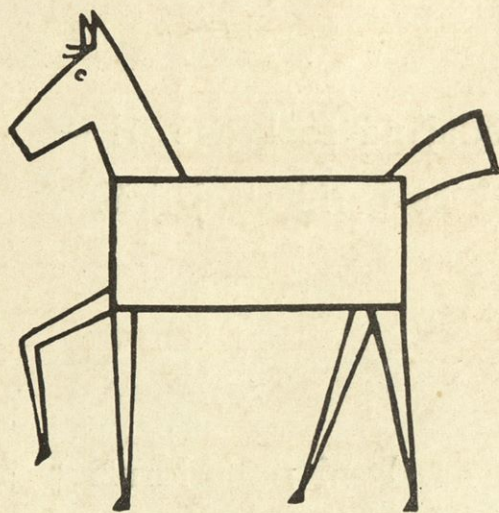
Tu na desni pa pridruži
voz, ki naj za premog služi!

Če še hiše tri napraviš

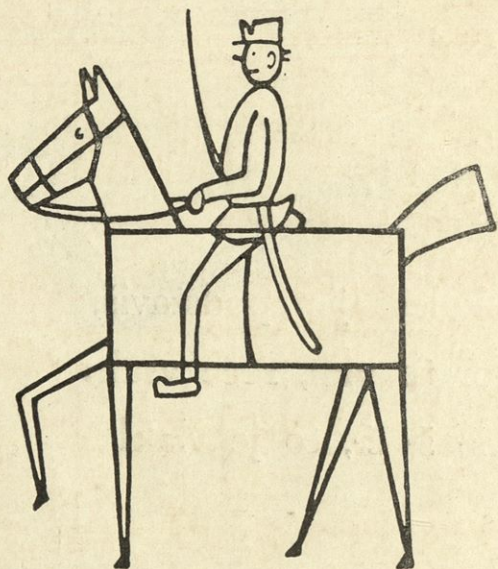

in kolesa jim podstaviš,
kdor to vidi, reče vsak:
š- š- š- š-, to je vlak!

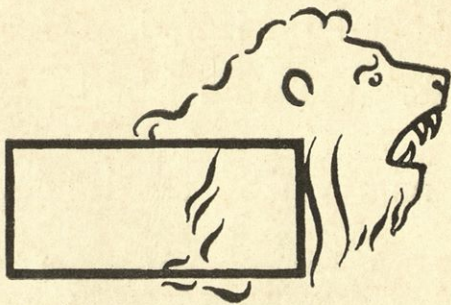
Toda kaj nam treba vlaka,
če žival nam služi taka.

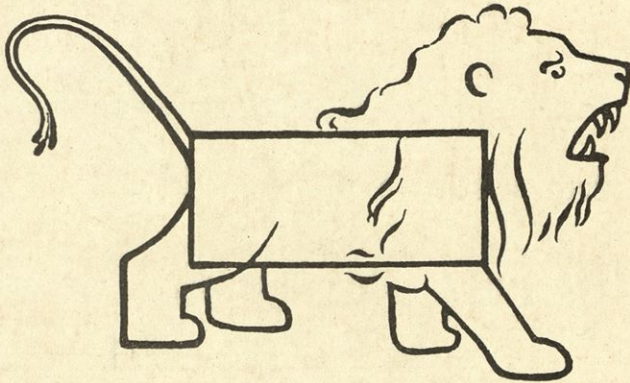
Vleče tovor nam zastonj
pridni, iskri, lepi konj.
Ko te bo naš kralj pozval,
lep vojak mu boš postal.

Puška, sablja, pesem, vrisk —
jezdec dirjal boš ko blisk.

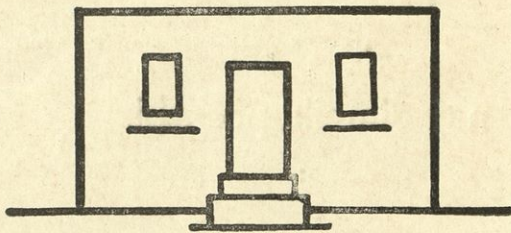

V Sahari rjovejo levi.
Oj gorje živali revi,

ki jo strašna zver vlovi!
Z repom samim jo zdrobi!

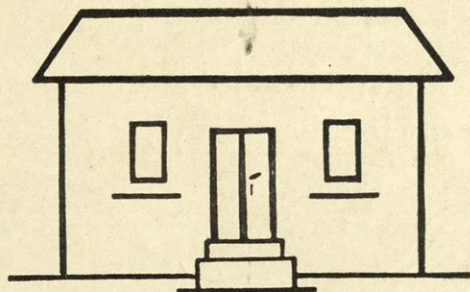
Oj gorje, kdor nima doma,
kdor ubog po svetu roma!
Srečen, kdor doma sedi
in kdor riše kakor ti!

Stena, okna vrata, kot,
vse je sam četverokot.

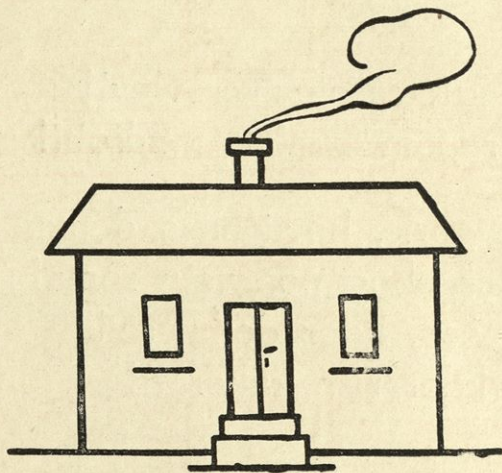
Velikost lepo izmeri,
prostor vsakemu izberi.

Da nam v izbo ne dežuje,

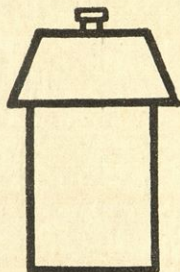
trdna streha nas varuje.

Da pa v sobi dima ni,

to naj dimnik poskrbi.

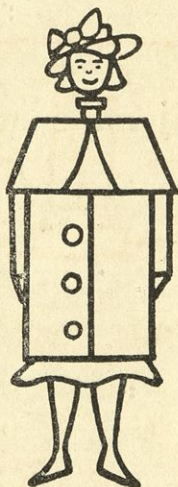
Stisni hišo nekoliko,

pa dobimo drugo sliko;

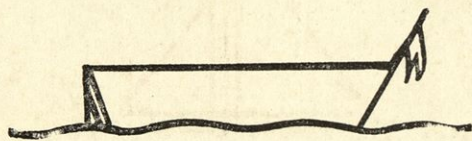

lep klobuček, pentljo malo

in dobiš devojko zalo.

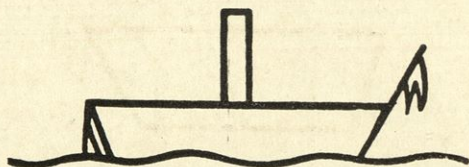
Kdor pa misli, da po vodi
vsakdo lahko lepo hodi,
kot po cesti in po poti —
je neumen in se moti.
Samo kdor je znanja poln,

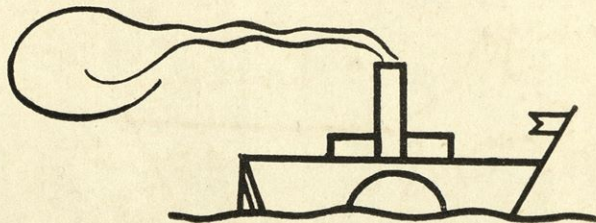
zna napraviti si čoln;
sede vanj, potem vesla

prav veselo sem ter tja.

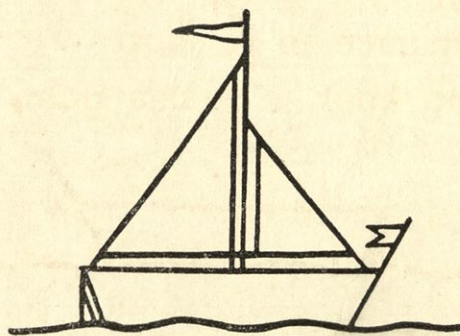

Dimnik zdaj na čoln postavi

in kolo mu v bok napravi.
Čoln zdaj sam hiti od tod,
pravijo mu: parobrod.

Če pa veter začne veti,
treba jadra je razpeti.

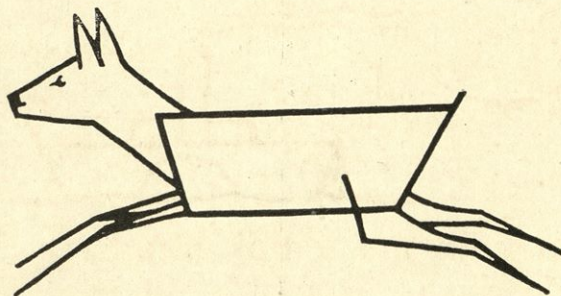

Kakor bela labodica
spe po morju jadrnica.

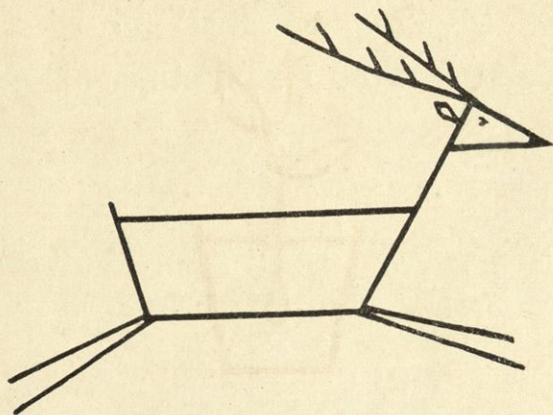
V temnem gozdu je ležala
težka in velika skala;

voda blizu nje srebrna,

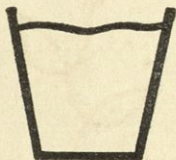

pila jo je bistra srna.

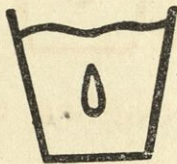

A še globlje v gozdič zélen,
dirja rad rogati jelen.

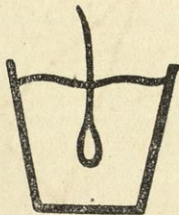
Lonček mali je iz gline,

zemlja v njem je za rastline.

Malo seme v njo vsadi se,

kal zelena v njem rodi se.

Ko pa solnčece posije,

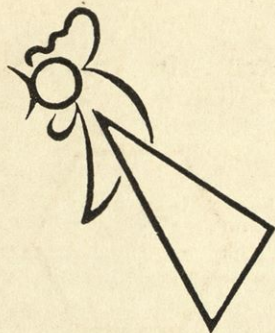

z debla ti cvetlica vzklije.

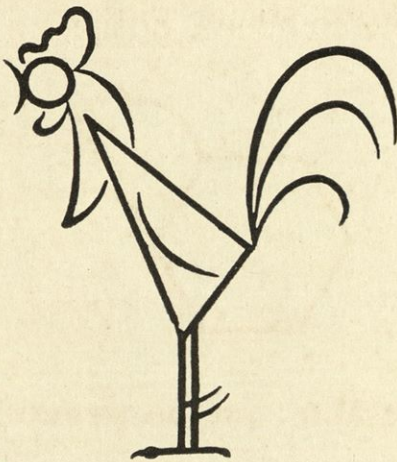
S pravokotnega trikota

bova vstvarila kokota.

Kljun, greben, nato še vrat —
gibčen, pernat in košat.

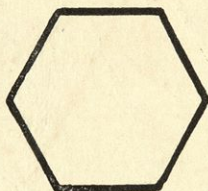

No, z dveh črtic še nožice,
rep širok in perutnice,

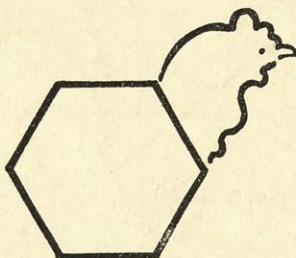

piko eno za oči —
čuj, že poje: Kikriki!

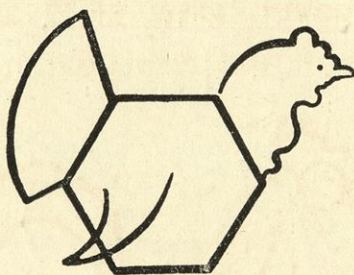
Da pa sam ne bo kokot,

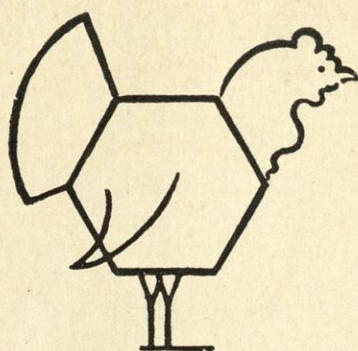
nekaj črt: šesterokot;
in kokotu slično glavo

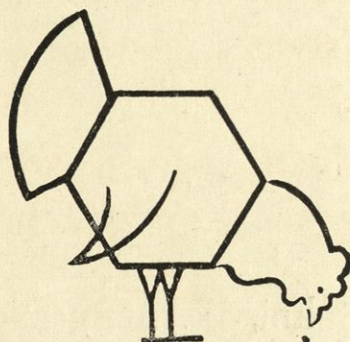
mu natakni, pa bo pravo!

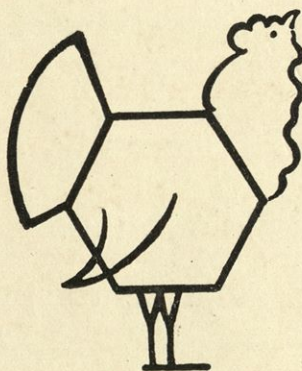
Lej jo, kokljo pridno našo,
kak odpravlja se na pašo.

Še nogé — pa že koraka,
se ozira, kokodaka.

Zrno našla je na poti,
hitro se ga s kljunom loti,

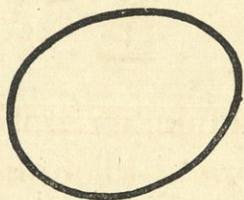

a za kapljo v kljunček mali
vsako se Bogu zahvali.

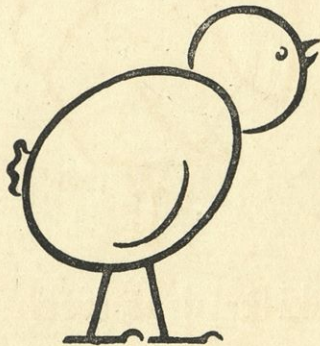
Nese jajca za piščance,
za otroke, za gibance.

Kakšno jajce je, to veš?
Marsikako sam poješ!
V jajčku pa se tudi skriva
znana stvarca ljubezniva.
Brž boš videl, kaj iz njega
Bog ustvaril nam je vsega.
Spet kokoš je pridna bila

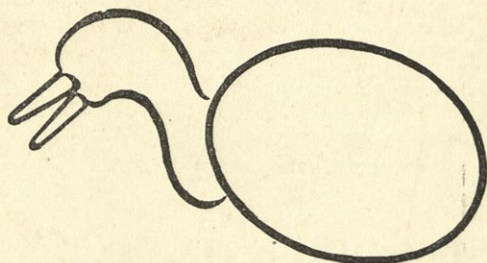

in je jajčece valila.
Pa čez kratke tedne tri

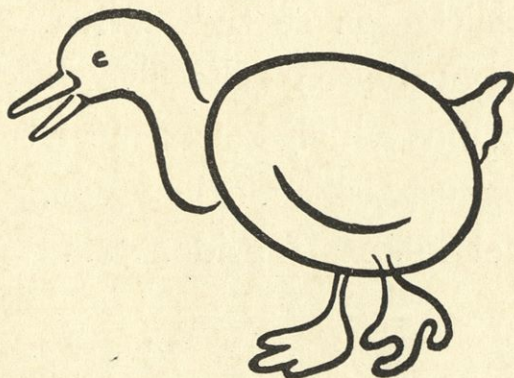

ljubka pipka se izvali. —

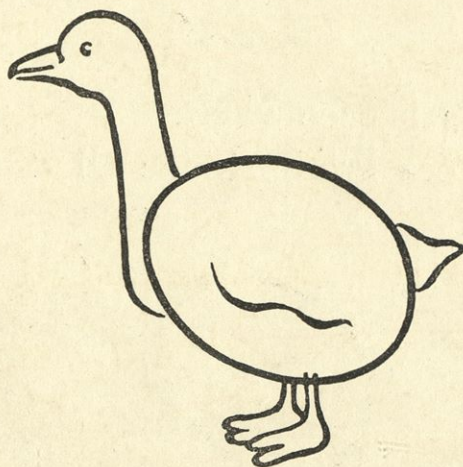
Drugo jajce, druga glava;
pa že kar po vodi plava,

ko iz njega prikobaca

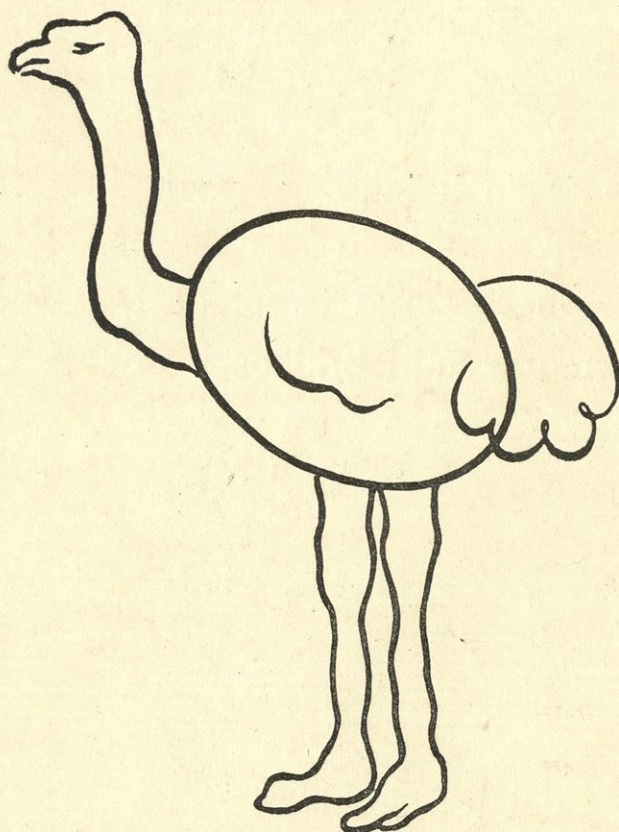

mala in rumena raca.

Tudi sliki tej boš kos,
daljši vrat le. To je gos!

Ali v Afriki puščavi
levi so in tigri pravi!
Tam iz jajca pride — joj —

čudna pipka. Glej jo: noj!

Spet iz kljukic in iz pike
in iz jajčaste oblike

mala glava se pojavi.

Pa še ti tako napravi!

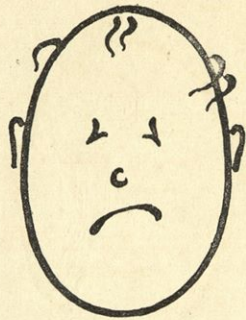
Ah še zorna ta mladost,
mora čutiti bridkost!

Zdaj jezi se,

zdaj se joče,

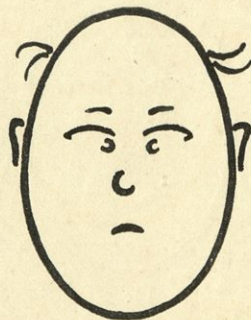
siten zdaj, ne ve, kaj hoče.

Ta je vedno slabe volje,

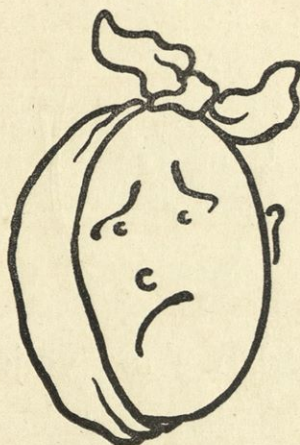
A zakaj gre drugim bolje?

Oni malo križem gleda.

Ta ne ve še, kaj je beda.

Kadar ga pa zob boli,
kislo se še on drži.
Treba je kovaču meha,
vam pa joka, krika, smeha.
To za deco vso velja,

tudi spola nežnega.

Ta še v zibelki leži,
mleko pije in kriči.

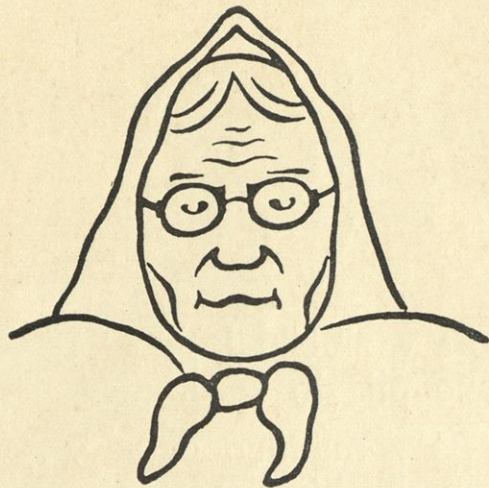
Ta pa z mamico debelo,
na sprehod hiti veselo.

Kadar pa odrasel bo,

se odkrival bo takó

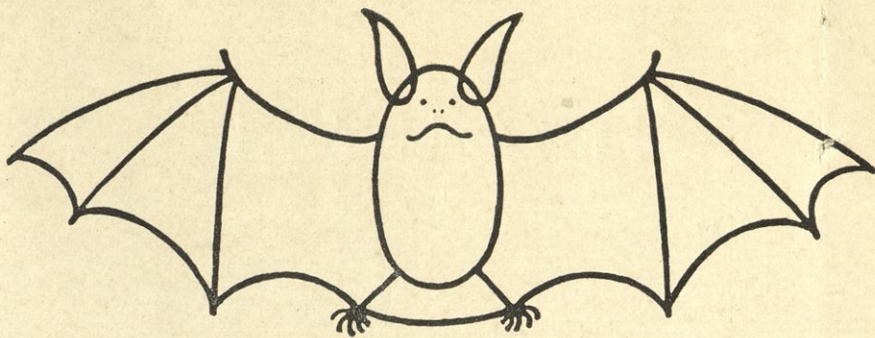
Kaj je to? te kdo pobara.
Odgovori: žena stara!

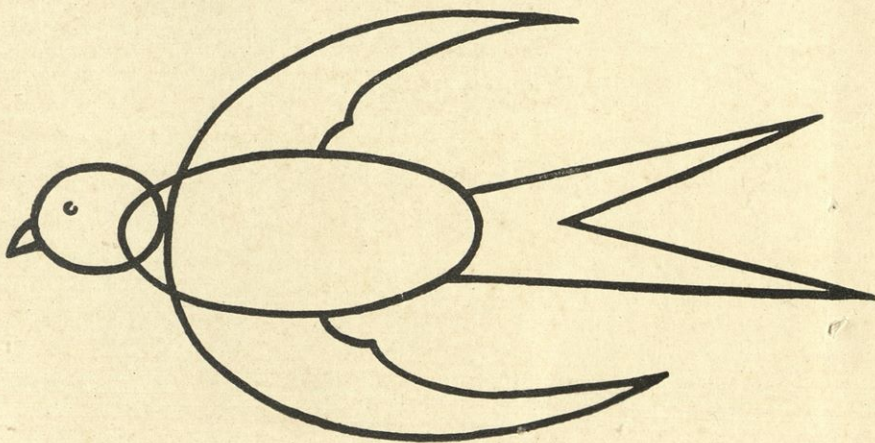
Nosnih stekel ta nositelj
morda je gospod učitelj.

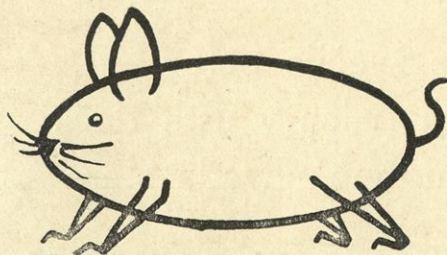
Ta prodaja in kupuje,
Izak, žid, se imenuje. —

Ko zmrači se na večer
prebudi se netopir;
miš in tič je, vzprhutava.
Ko pa dan se prebudi,
v luknji čudni ptič zaspi;

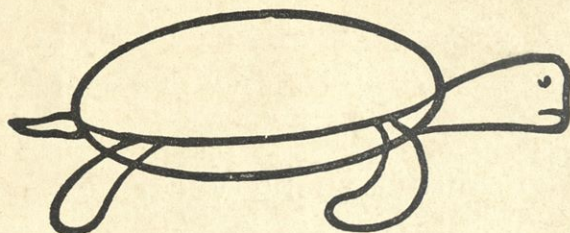

pa zapoje lastavica,
lepih gnezd graditeljica.

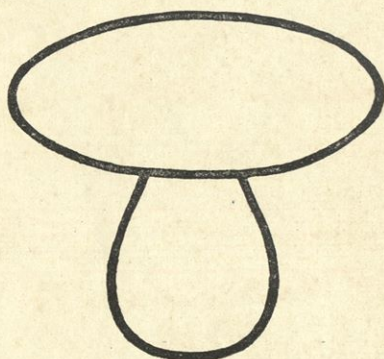
Miška teka po kletih,
po podstrešjih blizu streh,
gloda dobre stvari same,
naposléd pa v past se vjame.

Tukaj spet žival je druga!

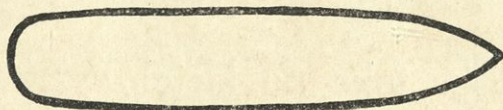
Želva s toplega je juga.
Trd oklep telo ji ščiti,
vanj se more cela skriti.

Ko nehá deževna doba,

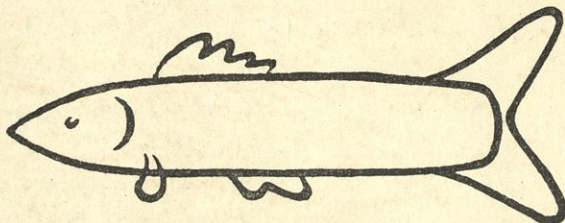
v gozdu zrasede taka goba.

Čike žvečijo berači.
Deca palec v usta tlačí.
A možem navada stara

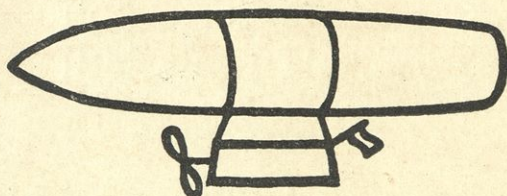

v ustih tleča je cigara.

A vse to za deco ni,
zanjo lepše so stvari!

Rep, plavut, iz pike glava,
pa že riba v vodi plava!
Če perut pričvrstiš vzadi,

sredi si še hišo zgradi
na cigaro jo obesi —
zrakoplov je pod nebesi!

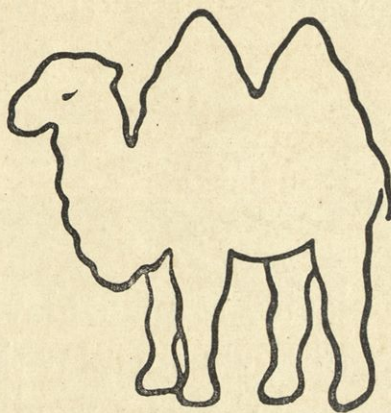
A poglej jo, tam v daljavi

v megli gora se pojavi,
pa razgiba se v oblike,

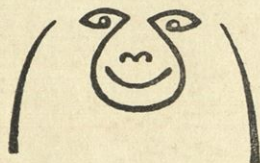
v čudne se razvija slike.

Skoz puščave dolge poti
brez velbloda se ne loti!

To-le črto zaokroži,

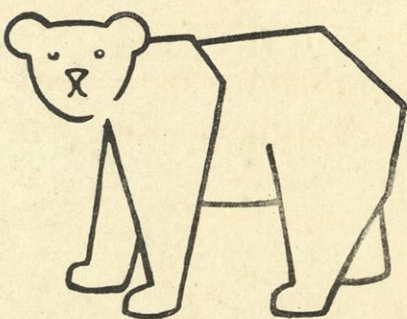
pa jo zgoraj malo zoži,

zdaj začrtaj glavo vestno,
pa dobiš žival objestno.

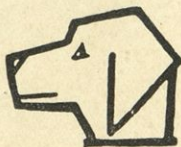
Ta žival

na gorah biva.

Zajček se po zelju skriva.

Psetu je

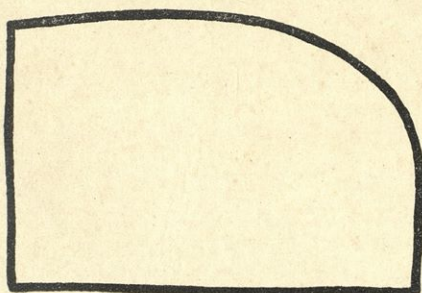
zvestoba dika.

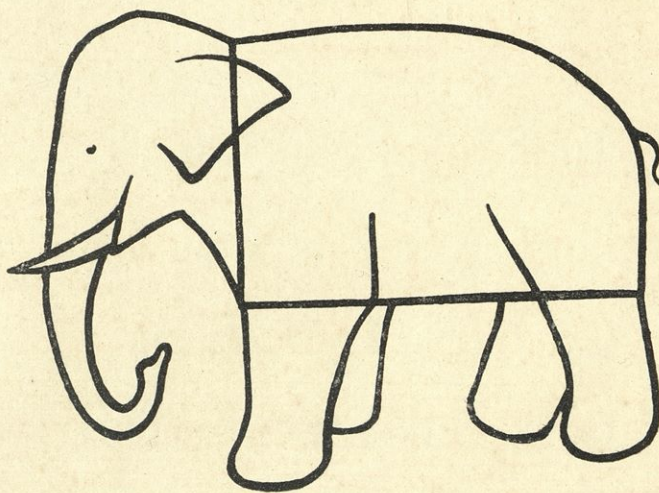
V temni noči

čuk skovika.

Slon največja je žival,

rilec sega mu do tal.

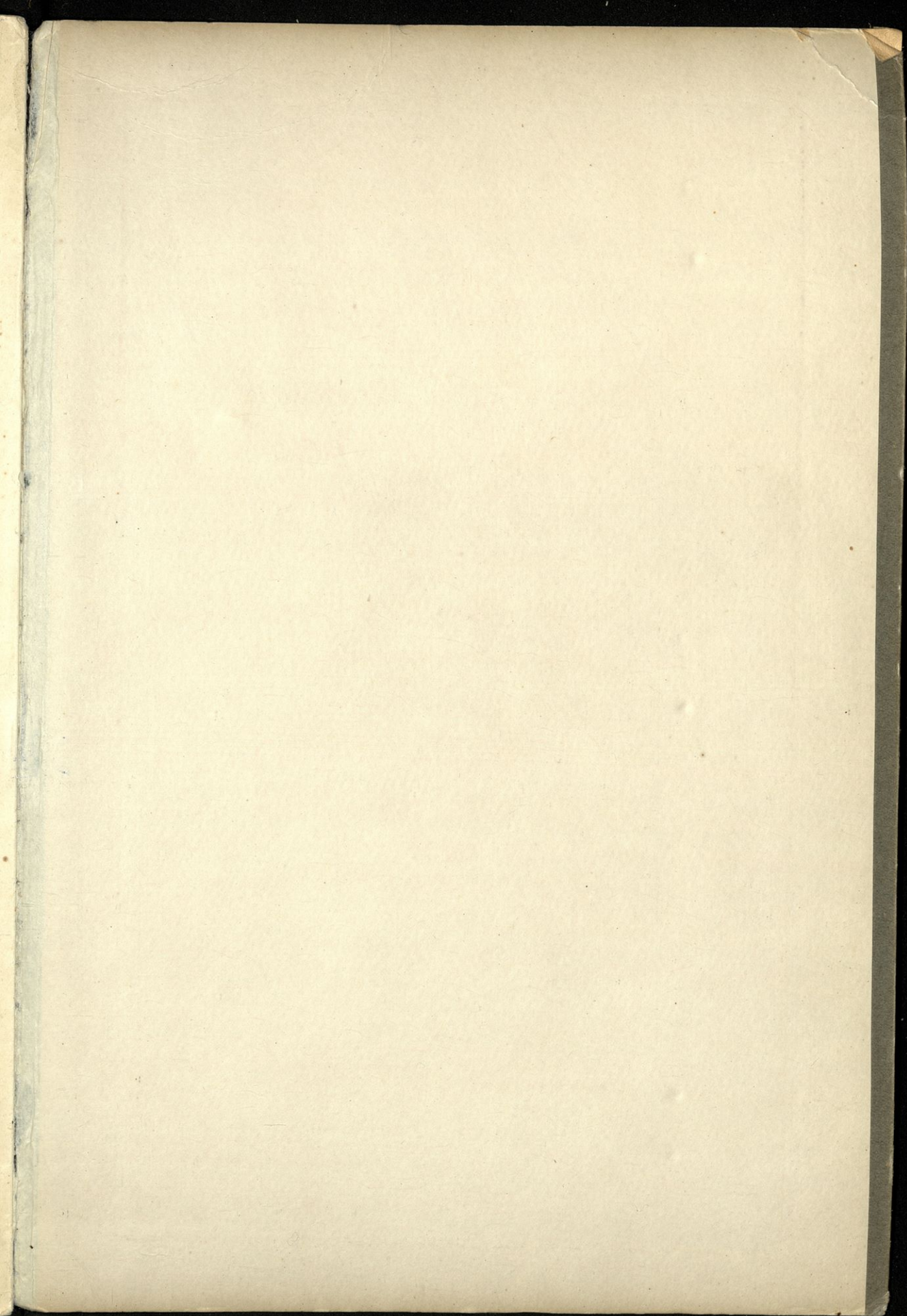
Konec.

Ko zapoje v šoli zvonec,
znak je, da je ure konec.

Tudi tukaj stvar je ista,
ko več knjiga nima lista.

Če ti pa še dosti ni,
od začetka spet prični!

Univerzitetna knjižnica Maribor

S

II 1664

000505539

COBISS ©